

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 117/2025
19.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дејана Грујића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.403/23 од 07.06.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1060/24 од 21.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.02.2025.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дејана Грујића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.403/23 од 07.06.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1060/24 од 21.11.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.403/23 од 07.06.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Према окривљеном изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од две године и обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1060/24 од 21.11.2024. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.403/23 од 07.06.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Дејан Грујић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, повреде члана 440. ЗКП, док из образложења захтева произилази да га подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреде члана 16. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводећи да је у конкретном случају суд повредио објективни идентитет оптужнице и пресуде, на тај начин што је без измене оптужнице од стране тужиоца саобразио пресуду измењеном чињеничном стању тако да више не постоји објективни идентитет између оптужбе и пресуде. Наиме, у пресуди је наведено да се окривљени кретао благо удесно непосредно пре контакта са оштећенима, што није наведено у оптужници.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног суда, суд није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног имајући у виду да ни у оптужници, ни у изреци пресуде није наведено да се окривљени кретао благо удесно непосредно пре контакта са оштећенима, па су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту, као разлог подношења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, у образложењу наведене повреде суштински оспорава исказ сведока ББ, на који начин оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама. Ово са разлога што наводи да се наведеном сведоку не може поклонити вера у потпуности јер постоје разлике у њеним исказима које је дала пред тужиоцем и на главном претресу, а само запажање, перцепција и способност да репродукује оно што је видела или доживела је упитна, јер је сведочила о неколико секунди критичног догађаја при чему је и сама управљала својим моторним возилом.

Поред наведеног захтевом се истиче и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што образлажући ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, бранилац не указује у чему је конкретно суд повредио кривични закон већ суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама. Ово са разлога што наводи да нема узрочно последичне веће између радњи окривљеног и настанка саобраћајне незгоде већ да је узрок саобраћајне незгоде кршење ЗОБС-а на путевима од стране сведока и оштећених, јер су у конкретном случају имали на располагању земљани застор ширине око 0,3 метра са обе стране коловоза, а који су могли да користе за слободно кретање. Из наведеног, се према ставу браниоца, може извести несумњив закључак да су пропусти у радњама оштећених проузроковали настанак саобраћајне незгоде и поред чињенице да је окривљени управљао возилом под дејством алкохола.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у осталом делу истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП цитирајући законску дефиницију наведене повреде и наводећи да је закључак суда да је окривљеном било познато да се пешаци крећу уз десну или леву ивицу коловоза супротан са садржином записника саслушаних пешака, као и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, те повреду члана 440. ЗКП јер је суд погрешно утврдио чињенично стање и то чињеницу да ли је возило окривљеног имало упаљено аутоматско регулисање дугих и кратких светала и да није било возила у сусрет окривљеном. Захтевом се напомиње да је суд дужан да уколико постоји сумња у погледу чињенице од које зависи постојање кривичноправне одговорности окривљеног да је реши у корист окривљеног на који начин се истиче и повреда члана 16. ЗКП. Такође се захтевом указује на повреду члана 441. став 1. ЗКП наводима да је суд приликом одмеравања врсте и висине кривичне санкције на страни окривљеног неоправдано узео као отежавајуће околности претходну прекршајну кажњаваност окривљеног за прекршаје из области саобраћаја али није ценио о каквим се

прекршајима ради, као што није у довољној мери ценио ранију неосуђиваност окривљеног, те да се против њега не води други кривични поступак и његово држање након учињеног кривичног дела.

Наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дејана Грујића, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић